

не я видѣхъ веке. Тя кръя още нѣколко мѣсеца, и умрѣ.»

Тя имаше три дѣца, хубави като ангели, и едно-то отъ тѣхъ не бѣше още отбито. Злочестата ги пригрѣщаше често прѣдъ мене, и казваше: «Кой знае коя жена ще имъ стане майка слѣдъ мене! каквато и да е, о Боже мой! дай ѝ майчино сърце за дѣца, които не сж нейни!» И плачеше.

Хиляди пѣтя си припомняхъ тая молитва и тия сълзи.

Когато я нѣмаше веке, прѣгрѣцахъ тия малки дѣца и се смилявахъ за тѣхъ и повтаряхъ тая молитва на майка имъ; и, като мисляхъ на моята майка, на горѣщитѣ желанія, които, увѣренъ сжмъ, душята ѝ проваждаше на небето за мене, извиквахъ съсъ единъ задушенъ гласъ: «Охъ! по честита е оная майка, която като умира, остава си синоветѣ още млади, отъ колкото майката, която, слѣдъ като ги е отхранила съсъ една безкрайна мъка, види да ѝ ги отнематъ!»

Двѣ бабички придружявахъ сѣкоги тия дѣца: едната бѣше майката на подикономѣтъ, другата, леля му. Тѣ поискахъ да ми знайтъ исторіята, и азъ имъ я расказахъ на късо.

«Колко сми злочести, казвахъ тѣ съсъ тонѣтъ на най истинната екърбъ дѣто не можемъ никагѣ да ви помогнемъ! Нѣ вѣрвайте, че ще се молимъ за васъ, и денятъ на освободяванѣто ви ще бѣде единъ празникъ за насъ и за сичката фамилия.»

Първата отъ тия госпожи, която виждахъ често, имаше едно сладко и чудно краснорѣчие, за да дава утѣшаванія. Слушяхъ ги съсъ една съвсѣмъ синовна признателность, и оставахъ запечатани на дѣното на сърдцето ми.